

Kniha Daniel – číslo šedesát jedna

Odhalení prorocké tapisérie: porozumění Danielovým viděním, smlouvě a době zapečetování v posledních dnech

Jeff Pippenger

2024-01-25

Gabriel přišel k Danielovi v deváté kapitole, aby mu udělil schopnost porozumět a vysvětlil mu ona dvě vidění, která byla představena v kapitole osmé.

I poučil mě, mluvil se mnou a řekl: Daniele, nyní jsem vyšel, abych ti dal moudrost a porozumění. Na počátku tvých proseb vyšel rozkaz, a já jsem přišel, abych ti to oznámil; neboť jsi velmi milovaný. Proto porozuměj tomu slovu a uvažuj o vidění. Daniel 9,22.23.

Aby Daniel mohl mít „porozumění“, které potřeboval, řekl mu Gabriel, aby porozuměl jak „té věci“, tak i „vidění“. „Tou věcí“ bylo vidění o pošlapání svatyně a zástupu a „viděním“ bylo vidění o objevení se 22. října 1844. Sestra Whiteová rovněž zdůrazňuje tato dvě vidění, když nás informuje, že Daniel se snažil pochopit vztah mezi sedmdesátiletým zajetím a dvěma tisíci třemi sty lety. Sedmdesát let je to, co Gabriel označil jako „tu věc“, a „viděním“ bylo dva tisíce tři sta let. Daniel představuje „moudré“ posledních dnů, když Gabriel podává výklad o dvou tisících třech stech letech. „Moudří“ v Gabrielově výkladu rozpoznávají jak „tu věc“, tak „vidění“; bezbožní nerozumějí. Millerité porozuměli „té věci“ a „vidění“, avšak jen omezeným způsobem.

Čtyři sta devadesát let doby milosti bylo obdobím založeným na čtyřech stech devadesáti letech vzpoury proti smlouvě „sedmi časů“, jak je představena v Leviticus dvacet pět a dvacet šest. Sedmdesát let zajetí bylo souhrnem všech let, v nichž zemi nebylo dovoleno, aby požívala svého odpočinku.

Týden, v němž Kristus potvrdil smlouvu s mnohými, byl znázorněním sporu jeho smlouvy, jak je představen dvěma obdobími o tisíci dvou stech šedesáti dnech. Tento prorocký týden byl rozdělen křížem, který předobrazuje Boží pečeť.

„Co je pečeť živého Boha, která je vložena na čela Jeho lidu? Je to znamení, které mohou číst andělé, nikoli však lidské oči; neboť anděl zhoubce musí vidět toto znamení vykoupení.

Chápavá mysl spatřila znamení kříže Golgoty na Pánových adoptovaných synech a dcerách.

Hřích přestoupení Božího zákona je odstraněn. Jsou oděni svatebním rouchem a jsou poslušni a věrni všem Božím přikázáním.“ Manuscript Releases, svazek 21, 52.

Tento týden předobrazoval dvě období o délce tisíce dvou set šedesáti let, rozdělená při nedělním zákoně roku 538 (znamení šelmy), během nichž pohanství a poté papežství pošlapávaly svatyni a zástup. Po dobu tisíce dvou set šedesáti dnů vydával Kristus své svědectví, a pak po dalších tisíc dvě stě šedesát dnů vydával Kristus totéž svědectví skrze své učedníky. Po dobu tisíce dvou set šedesáti let vydával satan své svědectví skrze pohanství a poté po dalších tisíc dvě stě šedesát let vydával satan své svědectví skrze papežství.

Smlouva, která se skrze neposlušnost starověkého Izraele stala Boží „pří“, byla smlouvou z dvacáté páté kapitoly Levitiků, jež vymezovala odpočinutí země a jubileum, které se mělo slavit každý čtyřicátý devátý rok.

I mluvil Hospodin k Mojžíšovi na hoře Sinaji, řka: Mluv k synům Izraele a řekni jim: Až vejдете do země, kterou vám dávám, tehdy bude země zachovávat sobotu Hospodinu. Šest let budeš osévat své pole a šest let budeš ořezávat svou vinici a shromažďovat její úrodu; ale sedmého roku bude země mít sobotu odpočinutí, sobotu Hospodinu: nebudeš osévat své pole ani ořezávat svou vinici. Co vzejde samo od sebe z tvé žně, nebudeš sklízet, ani nebudeš sbírat hrozny ze své neobdělané révy; neboť je to rok odpočinutí pro zemi. A sobota země bude vám za pokrm: tobě i tvému otroku, i tvé otrokyni, i tvému nádeníku, i tvému příchozímu, který u tebe pobývá, i tvému dobytku, i zvěři, která je ve tvé zemi; veškerý její výnos bude za pokrm. A napočítáš si sedm sobot let, sedmkrát sedm let; a doba sedmi sobot let bude pro tebe čtyřicet devět let. Potom dáš zaznít polnici v desátý den sedmého měsíce; v den smíření dáte znít polnici po celé své zemi. A posvětíte padesátý rok a vyhlásíte svobodu po celé zemi všem jejím obyvatelům: bude vám létem milostivým; a navrátíte každý ke svému vlastnictví a navrátíte každý ke své čeledi. Padesátý rok bude vám létem milostivým: nebudete sít ani sklízet, co v něm samo od sebe vyrosté, ani sbírat hrozny z neobdělané révy. Neboť je to léto milostivé; bude vám svaté: budete jíst jeho výnos přímo z pole. V tomto roce léta milostivého se navrátíte každý ke svému vlastnictví. Leviticus 25:1–13.

První období proroctví o dvou tisících třech stech letech, stejně jako týden, v němž Kristus potvrdil smlouvu, a čtyři sta devadesát let, je přímo spojeno se „sedmi časy“ v 25. a 26. kapitole Levitiků.

Věz tedy a rozuměj: od vydání rozkazu obnovit a znovu vybudovat Jeruzalém až k Mesiáši, Knížeti, bude sedm týdnů a šedesát dva týdny; prostranství bude znovu vybudováno i hradba, a to v dobách soužení. Daniel 9,2.

Šedesát devět týdnů počínajících rokem 457 př. Kr. vás přivádí ke Kristovu křtu a k počátku týdne, v němž potvrdil smlouvu, která byla smlouvou Boží „pře“. Avšak byl zde jeden týden týdnů (čtyřicet devět let), který byl od šedesáti devíti týdnů oddělen výrazem „sedm týdnů a šedesát dva týdny“. Počínaje rokem 457 př. Kr. mělo uplynout čtyřicet devět let, což je zřejmý odkaz na smlouvu ve dvacáté páté kapitole Levitiků a na slavení jubilea. Těchto čtyřicet devět let bylo nejen symbolem jubilejních cyklů, ale také Letnic, které jsou padesátým dnem následujícím po čtyřiceti devíti dnech svátku týdnů.

Prvních čtyřicet devět let z dvou tisíc tří set let, čtyři sta devadesát let i týden, v němž byla potvrzena smlouva, jsou všechny přímo spojeny s dvěma tisíci pěti sty dvaceti lety, znázorněnými jako „sedm časů“ v Leviticus dvacet šest. Každý prvek proroctví o dvou tisících třech stech letech je přímo spojen se „sedmi časy“, které adventismus v roce 1863 odložil stranou a zavrhl. „Sedm časů“ je symbolem jubilejní smlouvy, a z tohoto důvodu je také třeba poznamenat, že když dne 22. října 1844 skončilo dva tisíce tři sta let, tehdy právě onoho dne skončilo i dva tisíce pět set dvacet let, neboť Mojžíš zaznamenal v Leviticus kapitole dvacet pět:

Odpočítáš si sedm letních sobot, sedmkrát sedm let; a období sedmi letních sobot bude pro tebe čtyřicet devět let. Potom dáš zaznít polnici jásotu desátého dne sedmého měsíce; v den smíření

dáte zaznít polnici po celé své zemi. Leviticus 25,8.9.

Každé prorocké období v rámci dvou tisíc tří set let je přímo spojeno se „sedmi časy“ z Leviticu 26, včetně dne, kdy obě prorocká období skončila. Prvních čtyřicet devět let určovalo dílo znovuvybudování a obnovení Jeruzaléma, které mělo být dokončeno, když Boží lid vyjde z Babylóna. Chrám byl dokončen před třetím dekretem, stejně jako milleritský chrám byl dokončen dříve, než přišel třetí anděl. Avšak po roce 457 př. Kr. bylo stále třeba, aby „prostranství“ bylo „znovu vybudováno, i příkop, a to v časech soužení“. Jako Alfa i Omega Ježíš vždy znázorňuje konec nějaké věci počátkem nějaké věci, a po 22. říjnu 1844 měli millerité dokončit „prostranství“ i „hradbu“ „v časech soužení“.

Sestra Whiteová označuje doslovnou ochrannou zeď kolem Jeruzaléma za symbol Božího zákona, a bezprostředně po 22. říjnu 1844 byli věrní uvedeni do nebeské svatyně a rozpoznali Boží zákon (zeď). Aby mohli rozpoznat Boží zákon, včetně soboty, byli millerité vedeni zpět ke smlouvě starověkého Izraele. Obnovení doslovné „ulice“ je obnovením, které bylo duchovně uskutečněno, když se millerité vrátili k Jeremjášovým „starým stezkám“. „Těžké časy“, jež měly nastat v období, kdy byla zeď a ulice znovu ustanovována, se měly naplnit po roce 1844, a občanská válka, která se tehdy blížila a v samotných těchto dějinách záhy vypukla, představovala ony těžké časy.

Kdyby byli věrní, byli by dospěli k symbolickému padesátému roku jubilea (kdy jsou otroci propuštěni na svobodu), který byl zároveň předobrazem padesátým dnem Letnic (kdy poselství osvobození vychází do celého světa). Avšak po roce 1844 se většina postavila proti světlu o sobotě a roku 1863 rovněž odmítla Mojžíšovo poselství („sedm časů“), které jim bylo předáno Eliášem (Williamem Millerem). Jinými slovy, odvrátili se od „ulice“ (starých stezek), kterou měli obnovit a po níž měli chodit.

Ježíš vždy znázorňuje konec počátkem, a když je v posledních dnech znovu opakováno podobenství o deseti pannách, má být opět vykonáno dílo obnovení Jeruzaléma. „Ulice i hradba“ budou vystavěny v „tísňivých časech“. Nyní vstupujeme do těchto tísnivých časů. 22. říjen 1844 je předobrazem brzy přicházejícího nedělního zákona, a tak když nastane „hodina velikého zemětřesení“ ze Zjevení 11, budou ulice i hradba budovány v tísnivých časech. Nyní tyto tísnivé časy označíme jako „rozhněvání národů“, vyvolané stupňujícím se válečným tažením islámu.

Když vysvětlovala, co bylo již dříve napsáno o „době soužení“, podala výklad, který je zaznamenán v knize Rané spisy.

„1. Na straně 33 je uvedeno následující: ‚Viděla jsem, že svatá sobota je a bude oddělovací zdí mezi pravým Izraelem Božím a nevěřícími; a že sobota je velikou otázkou, která sjednotí srdce Božích drahých, očekávajících svatých. Viděla jsem, že Bůh má děti, které sobotu nevidí a nesvětí. Neodmítly světlo o ní. A na počátku doby soužení jsme byli naplněni Duchem svatým, když jsme vyšli a plněji hlásali sobotu.‘“

„Tento pohled byl dán roku 1847, kdy bylo mezi adventními bratřími jen velmi málo těch, kdo zachovávali sobotu, a i z těchto jen málokterí předpokládali, že její zachovávání má dostatečný význam k tomu, aby vedlo dělicí čáru mezi Božím lidem a nevěřícími. Nyní se začíná ukazovat naplnění onoho pohledu. ‚Počátek onoho času soužení,‘ o němž je zde zmínka, se nevztahuje k

době, kdy začnou být vylévány rány, nýbrž ke krátkému období těsně předtím, než budou vylity, zatímco Kristus je ve svatyni. V té době, zatímco se dílo spasení uzavírá, bude na zemi přicházet soužení a národy se budou hněvat, avšak budou zadržovány, aby nebránily dílu třetího anděla. V té době přijde ‚pozdní déšť‘, neboli občerstvení od přítomnosti Páně, aby dal moc mocnému volání třetího anděla a připravil svaté, aby obstáli v období, kdy bude vylito sedm posledních ran.“ Early Writings, 85.

Existuje „krátké časové období“, které předchází uzavření doby milosti, kdy „národy se budou hněvat, a přece budou zadržovány“. Ve stejné době přichází „pozdní déšť“. „Rozhněvání národů“ je symbolem, který je označen ve Zjevení, kapitole jedenácté.

I rozhněvaly se národy, i přišel tvůj hněv a čas mrtvých, aby byli souzeni, a abys dal odměnu svým služebníkům prorokům a svatým i těm, kteří se bojí tvého jména, malým i velikým, a abys zahubil ty, kteří hubí zemi. Zjevení 11,18.

Sestra Whiteová se vyjadřuje k tomuto verši.

„Viděla jsem, že hněv národů, Boží hněv a čas soudit mrtvé byly oddělené a zřetelně odlišné, jedno následovalo po druhém; rovněž že Michael ještě nepovstal a že doba soužení, jaké nikdy nebylo, ještě nezačala. Národy se nyní rozhněvávají, avšak až náš Velekněz dokončí své dílo ve svatyni, povstane, obleče roucho pomsty, a tehdy bude vylito sedm posledních ran.“

„Viděla jsem, že čtyři andělé budou zadržovat čtyři větry, dokud nebude Ježíšovo dílo ve svatyni dokonáno, a potom přijdou sedm posledních ran.“ Early Writings, 36.

„Rozhněvání národů“ nastává těsně před uzavřením doby milosti, neboť po něm následuje „hněv Boží“. „Hněv Boží“ nastává, když se doba milosti uzavírá, a „čas soudit mrtvé“ označuje soud, který probíhá během tisíciletí, a nevztahuje se k soudu mrtvých, jenž začal v roce 1844.

A viděl jsem anděla sestupujícího z nebe, který měl klíč od bezedné propasti a v ruce veliký řetěz. I uchopil draka, toho dávného hada, jímž je ďábel a satan, a spoutal jej na tisíc let, a uvrhl jej do bezedné propasti, i zavřel jej a zapečetil nad ním, aby již nesváděl národy, dokud se nenaplní těch tisíc let; potom však musí být na krátký čas propuštěn. A viděl jsem trůny, a posadili se na ně, a byl jim dán soud; a viděl jsem duše těch, kteří byli sťati pro svědectví Ježíšovo a pro slovo Boží, a kteří se neklaněli šelmě ani jejímu obrazu a nepřijali její znamení na svá čela ani na své ruce; a ožili a kralovali s Kristem tisíc let. Zjevení 20,1–4.

Soud, který je „dán“ svatým, ukazuje, že během tisíciletí budou soudit bezbožné, nikoli že sami budou souzeni.

„Během tisíce let mezi prvním a druhým vzkříšením probíhá soud nad bezbožnými. Apoštol Pavel poukazuje na tento soud jako na událost, která následuje po druhém příchodu. ‚Nesudte proto nic předčasně, dokud nepřijde Pán, který vynese na světlo to, co je skryto ve tmě, a zjeví úmysly srdcí.‘ 1. Korintským 4,5. Daniel prohlašuje, že když přišel Věkovitý, ‚soud byl odevzdán svatým Nejvyššího.‘ Daniel 7,22. V tomto čase spravedliví kralují jako králové a kněží Bohu. Jan ve Zjevení říká: ‚I viděl jsem trůny, a posadili se na ně, a soud byl jim dán.‘ ‚Budou kněžimi Boha a Krista a budou s ním kralovat tisíc let.‘ Zjevení 20,4.6. Právě v tomto

čas se naplňuje to, co předpověděl Pavel: „Svatí budou soudit svět.“ 1. Korintským 6,2. Ve spojení s Kristem soudí bezbožné, porovnávají jejich skutky se zákoníkem, Bibli, a rozhodují každý případ podle skutků vykonaných v těle. Potom je bezbožným vyměřen úděl utrpení, které musí podstoupit, podle jejich skutků; a je zaznamenán proti jejich jménům v knize smrti.“

„Satan i zlí andělé jsou souzeni Kristem a jeho lidem. Pavel praví: „Nevíte, že budeme soudit anděly?“ Verš 3. A Juda prohlašuje, že „anděly, kteří nezachovali své prvotní postavení, nýbrž opustili svůj vlastní příbytek, zachoval ve věčných poutech pod temnotou pro soud velikého dne.“ Juda 6.

„Na konci tisíce let nastane druhé vzkříšení. Tehdy budou bezbožní vzkříšeni z mrtvých a předstoupí před Boha k vykonání „zapsaného soudu“. Takto zjevovatel, poté co popsal vzkříšení spravedlivých, praví: „Ostatní mrtví neožili, dokud se těch tisíc let nedovršilo.“ Zjevení 20,5. A Izajáš o bezbožných prohlašuje: „Budou shromážděni, jako se shromažďují vězni do jámy, a budou zavřeni v žaláři, a po mnohých dnech budou navštíveni.“ Izajáš 24,22.“ Velké drama věků, 660, 661.

Je tedy zřejmé, že „hněv národů“ označuje „doby souzení“, které přicházejí na svět před uzavřením doby milosti, a že když „se národy rozhněvají“, jsou zároveň „zadržovány“.

„Viděla jsem, že hněv národů, Boží hněv a čas soudit mrtvé byly oddělené a navzájem odlišné, přičemž jedno následovalo po druhém.“ Early Writings, 36.

V době, kdy se „národy rozhněvají“, začíná padat pozdní déšť.

„V oné době, kdy se dílo spasení bude chýlit ke svému závěru, bude na zemi přicházet souzení a národy se budou hněvat, avšak budou zadržovány, aby nebránily dílu třetího anděla. V té době přijde „pozdní déšť“ neboli obcerstvení od přítomnosti Páně, aby dal moc mocnému volání třetího anděla a připravil svaté, aby obstáli v době, kdy bude vylito sedm posledních ran.“ Early Writings, 85.

Přichází okamžik, kdy se „národy rozhněvají“, avšak zároveň jsou „zadržovány“. Tehdy Kristus ustanovuje své království slávy, neboť své království ustanovuje v době pozdního deště.

„Pozdní déšť přichází na ty, kteří jsou čistí — tehdy jej všichni přijmou jako dříve.“

„Když čtyři andělé pustí, Kristus ustaví své království. Nikdo nepřijme pozdní déšť kromě těch, kdo činí vše, co mohou.“ Spalding and Magan, 3.

Dva předchozí úryvky z Early Writings ukazují, že když se národy hněvají a současně jsou „drženy na uzdě“, čtyři andělé zadržují čtyři větry. Rozhňevání národů je tedy znázorněno jako „čtyři větry“. Rovněž poznamenala, že v době, kdy čtyři andělé drží rozhňevané národy na uzdě, přijde pozdní déšť. Časové období, které začíná příchodem pozdního deště, což je zároveň doba, kdy se národy hněvají, avšak jsou drženy na uzdě, trvá až do chvíle, kdy povstane Michael a uzavře se doba lidské zkušební lhůty. Toto časové období je dobou, kdy se uzavírá spása, a proto představuje poslední dílo Krista ve svatyni svatých, které je označeno jako období, kdy buď zahlašuje hříchy lidí, nebo jejich jména z knih soudu. Toto časové období, kdy andělé zadržují čtyři větry, je dobou

zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc.

Islám třetího Běda je mocí, která „hněvá národy“, a třetí Běda přišlo 11. září 2001, avšak islám byl ihned „zadržen“. „Východní vítr“ je symbolem islámu a Izajáš označuje „východní vítr“ za „prudký vítr“, který Bůh „zadržuje“ (omezuje). Válka islámu je opakovaně zobrazována jako žena v porodních bolestech, neboť jde o stupňující se válku, jež započala 11. září 2001, kdy sestoupil mocný anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly, jak bylo označeno pádem velkých budov města New York.

„Nyní přichází zpráva, že jsem prohlásila, že New York má být smeten přílivovou vlnou? To jsem nikdy neřekla. Řekla jsem, když jsem se dívala na veliké budovy, které tam vyrůstaly, poschodí za poschodím: ‚Jak strašlivé výjevy nastanou, až Pán povstane, aby hrozně otřásl zemí! Tehdy se naplní slova Zjevení 18,1–3.‘ Celá osmnáctá kapitola Zjevení je varováním před tím, co přichází na zemi. Nemám však žádné zvláštní světlo ohledně toho, co přijde na New York, pouze vím, že jednoho dne tam budou ty veliké budovy svrženy převrácením a vyvrácením Boží mocí. Ze světla, které mi bylo dáno, vím, že ve světě je zkáza. Jediné slovo od Pána, jediný dotek jeho mocné síly, a tyto mohutné stavby padnou. Nastanou výjevy, jejichž hrůznost si nedovedeme představit.“ Review and Herald, 5. července 1906.

Na grafech z let 1843 a 1850 je islám znázorněn jako „váleční koně“. V deváté kapitole Zjevení, kde je představen islám prvního a druhého běda, je povaha islámu označena jménem krále islámu.

A měly nad sebou krále, anděla propasti; jeho jméno v hebrejštině je Abaddon, ale v řečtině má jméno Apollyon. Zjevení 9,11.

Tento verš, jenž je devátou kapitolou a jedenáctým veršem, prorocky označuje, že ať je v Starém zákoně (hebrejsky) či v Novém zákoně (řecky) vyjádřen jakkoli, povaha islámu je Abaddon či Apollyon. Obě jména znamenají „zkázu a smrt“.

„Andělé zadržují čtyři větry, znázorněné jako rozrušený kůň usilující vytrhnout se a přehnat se po povrchu celé země, přinášející ve své stopě zkázu a smrt.“ Manuscript Releases, svazek 20, 217.

Čtyři větry jsou rozhněvaným koněm biblického proroctví, který se snaží vytrhnout na svobodu. Jednou z prorockých charakteristik tohoto rozhněvaného koně je, že je zadržován, avšak usiluje o to, aby se vytrhl a přinesl na celou zemi „zkázu a smrt“.

Těmito tématy se budeme nadále zabývat v příštím článku.

„Kéž by Boží lid měl smysl pro hrozící zkázu tisíců měst, nyní již téměř vydaných modloslužbě! Avšak mnozí z těch, kteří by měli hlásat pravdu, obviňují a odsuzují své bratry. Když na mysl zapůsobí obracející moc Boží, nastane rozhodná změna. Lidé nebudou mít sklon kritizovat a bořit. Nebudou zaujímat postoj, který brání světlu, aby svítilo světu. Jejich kritizování, jejich obviňování ustane. Síly nepřítelů se shromažďují k boji. Před námi jsou těžké zápasy. Přimkněte se k sobě, moji bratři a sestry, přimkněte se k sobě. Přivažte se ke Kristu. ‚Neříkejte: Spiknutí, všemu tomu, co tento lid nazývá spiknutím; a nebojte se toho, čeho se bojí oni, ani se nestrachujte. Hospodina zástupů, toho posvěťte; on sám budiž vaší

bázní a on sám budiž vaší hrůzou. I bude svatyní; ale také kamenem úrazu a skálou pohoršení oběma domům Izraele, osidlem a léčkou obyvatelům Jeruzaléma. Mnozí z nich klopýtnou, padnou, budou rozdrceni, chyceni do osidla a zajati.“”

„Svět je divadlo. Herci, jeho obyvatelé, se připravují sehrát svou úlohu v posledním velkém dramatu. Bůh je ztracen ze zřetele. Mezi velkými zástupy lidstva není žádná jednota, ledaže se lidé sdružují, aby uskutečnili své sobecké záměry. Bůh přihlíží. Jeho záměry vzhledem k jeho vzpurným poddaným budou naplněny. Svět nebyl vydán do rukou lidí, ačkoli Bůh po určité době dopouští, aby vládly živly zmatku a nepořádku. Moc z hlubin působí, aby přivodila poslední velké výjevy v tomto dramatu,—Satan přicházející jako Kristus a působící se vší klamností nepravosti v těch, kdo se spojují v tajných společnostech. Ti, kdo se poddávají vášni po spolčování, uskutečňují plány nepřítele. Příčina bude následována následkem.“

„Přestoupení již téměř dosáhlo své meze. Svět naplňuje zmatek a na lidské bytosti má brzy dolehnout veliká hrůza. Konec je velmi blízko. My, kteří známe pravdu, bychom se měli připravovat na to, co se má brzy přivalit na svět jako zdrcující překvapení.“ Review and Herald, 10. září 1903.